

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: drparlament@gov.ro

Comitetul permanent al Senatului
L 157, 210, 247
L 226, 172 / 7.05.2026

Nr. 5226/2026

05-05-2026

Către: **DOMNUL MARIO OVIDIU OPREA,
SECRETARUL GENERAL AL SENATULUI**

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 29 aprilie 2026

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în vederea informării debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită (Bp. 17/2026); L 157/2026
2. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 53/2003 privind Codul Muncii (Bp. 77/2026); L 210/2026
3. Propunerea legislativă pentru completarea art. 257 din Legea nr. 286/2009 - Codul penal (Bp. 122/2026); L 247/2026
4. Propunerea legislativă pentru dezvoltarea economiei prin instituirea deducerii integrale a investițiilor (Bp. 90/2026, L. 226/2026); L 226/2026
5. Propunerea legislativă pentru modificarea art. 94 alin. (2) al Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente (Bp. 38/2026). L 172/2026

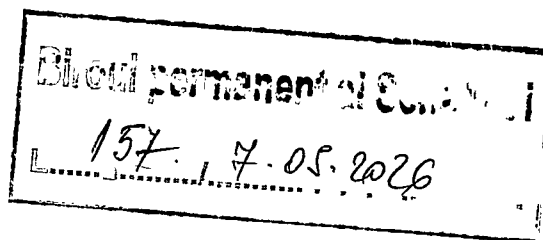
Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în vederea informării debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită*, inițiată de domnul deputat PSD Andrușcă Lucian Nicolae (**Bp. 17/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în vederea instituirii unei mai bune informări a debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită, propunându-se:

- instituirea obligației creditorului de a comunica debitorului, anterior formulării cererii de executare silită, un document privind situația prescripției dreptului de a obține executarea silită,

- instituirea obligației debitorului de a invoca prescripția dreptului de a obține executarea silită în orice stare a procedurii de executare, inclusiv după efectuarea unuia sau mai multor acte de executare,
- responsabilizarea creditorului în situația inițierii sau continuării executării silite pentru creanțe vădit prescrise, inclusiv sub aspectul cheltuielilor de executare și al răspunderii pentru prejudiciile cauzate.

I. Observații

1. Apreciem că analiza instituției prescripției dreptului de a obține executarea silită trebuia realizată în strânsă legătură cu instituția prescripției dreptului material la acțiune, care, odată cu schimbarea de regim juridic efectuată prin intrarea în vigoare a *Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (în continuare, NCC), s-a transformat într-o instituție care interesează, mai degrabă, interese de ordin privat. În acest sens, în doctrină¹, s-a arătat că în sistemul *Noului Cod civil*, prescripția nu operează de drept și nici din oficiu, în baza hotărârii instanței judecătorești sau arbitrale, ci numai la cererea persoanei interesate (art. 2.512 NCC).

În primul rând, este de remarcat că prescripția nu operează *ipso iure*, deoarece, prin simpla împlinire a termenului, cel în folosul căruia curge prescripția nu este exonerat de răspundere, ci doar îndreptățit să refuze îndeplinirea obligației de care este ținut. Deci, prin expirarea termenului de prescripție se naște, *ope legis*, dreptul sau facultatea de a opune beneficiul prescripției împlinite, iar nu și constatarea stingerii însuși a dreptului de către organul de jurisdicție. Astfel, prescripția extinctivă este, din acest punct de vedere, de natură potestativă, distinctă de dreptul subiectiv primar afectat de împlinirea termenului de prescripție, și poate fi exercitată sau, după caz, abandonată prin efectul renunțării la prescripție.

În al doilea rând, prescripția nu poate fi aplicată *ex officio* de către organul de jurisdicție, chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2.512 alin. (2) și (3) NCC]. Mai mult, ea nici măcar nu poate fi pusă în discuția părților, în virtutea rolului activ, din moment ce, pe de o parte, e vorba de o excepție

¹ M. Nicolae, *Tratat de prescripție extinctivă*, ed. Universul Juridic, București, pag. 1159

personală, iar nu de o excepție de ordine publică, și, pe de altă parte, o asemenea chestiune în plan procesual interesează *principiul disponibilității*, fiind un aspect ori o facultate inerentă dreptului fiecărei părți de a dispune, în cursul procesului, de drepturile sale materiale și procedurale, iar acest aspect trebuie lăsat la aprecierea acesteia, iar nu a instanței de judecată.

În ceea ce privește exercitarea dreptului de a obține executarea silită, în doctrină², s-a arătat că acesta trebuie - și el - să fie exercitat într-un termen legal predeterminat, căci, altfel, la cererea persoanei interesate, trebuie să se refuze îndeplinirea oricărui act de executare. După caz titlul executoriu nu va mai fi eliberat sau el nu mai poate fi pus în executare silită, consecința directă a acestei situații fiind că prin intervenirea prescripției dreptului subiectiv recunoscut în cuprinsul titlului executoriu rămâne lipsit de protecția legii, statul nemaiasigurând exercitarea forței lui de coerciție pentru a-l aduce la îndeplinire. Debitorul se poate, însă, dispensa, de prerogativa sa de a invoca excepția prescripției, caz în care, în contextul actualei reglementări în materie [art. 706 alin. (1) NCPC], creditorul va putea obține executarea silită fără ca împlinirea termenului legal al prescripției să îl afecteze, nici executorul judecătoresc, nici instanța de executare nemaiputând invoca din oficiu împlinirea termenului. Aceasta din urmă este, fără îndoială, cea mai importantă modificare la regimul juridic al prescripției pe care o propune NCPC, ea armonizându-se, astfel, cu concepția deja consfințită, în planul dreptului substanțial, prin prevederile art. 2512 alin. (1) și (2) NCC. În acest fel, invocarea prescripției a fost extrasă din zona de influență a puterii publice, păstrându-și un caracter eminent privat.

Totodată, în doctrină³, s-a reținut că împlinirea prescripției dreptului de a obține executarea silită are ca efect stingerea acestui drept și pierderea caracterului executoriu al înscrisului care constituie titlu executoriu. Trebuie subliniat, însă, că, în reglementarea actuală, nici prescripția extintivă de drept material, nici cea de drept procesual nu mai sunt instituții de ordine publică, *noile Coduri civil și de procedură civilă* conferindu-le un caracter de ordine privată. Așadar, prescripția nu operează de plin drept, iar invocarea împlinirii prescripției dreptului de a obține executarea silită poate fi făcută numai de persoana interesată

² A se vedea I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *Tratat de procedură civilă. Vol. III. Ediție revăzută, completată și actualizată. Noul Cod de procedură civilă*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 295.

³ A se vedea G. Boroș, M. Stancu, *Drept procesual civil. Judecata în căile de atac. Proceduri speciale. Executarea silită*, ed. a 6-a revizuită și adăugită, ed. Hamangiu, București, 2013, p. 578.

[art. 707 alin. (1) NCPC] în cursul executării silite, inclusiv pe calea contestației la executare. Prin urmare, organul de executare căruia i se prezintă un titlu executoriu, după împlinirea termenului de prescripție, nu poate să refuze punerea în executare a acestuia. De asemenea, instanța competentă nu poate să respingă, pentru acest motiv, cererea de încuviințare a executării silite. Este o soluție care este prevăzută în mod expres de art. 2512 alin. (2) NCC în cazul prescripției dreptului la acțiune și care decurge în mod implicit din prevederile art. 707 alin. (1) NCPC și pentru cazul prescripției dreptului de a obține executarea silită.

Tot astfel, în ceea ce privește momentul până la care se invocă prescripția, în doctrină⁴, s-a arătat că, potrivit art. 2.513 NCC, prescripția nu poate fi invocată în tot cursul procesului, ci trebuie „*opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate*”. Textul are în vedere prescripția dreptului la acțiunea condamnatorie, însă el reprezintă regula de principiu, de drept comun în materie. De aceea, cât privește prescripția dreptului de a obține executarea silită, aceasta nu poate fi opusă oricând, *recte* pe toată durata executării silite, o astfel de soluție contravenind normei cuprinse în art. 2.513 NCC.

În consecință, facultatea de a invoca prescripția executării silite este temporară, fiind supusă termenelor de exercitare a contestației la executare. (...). Cum prescripția vizează, de regulă, legalitatea executării înseși, iar nu doar actelor de executare, fiind un incident privind procedura de executare silită, înseamnă că ea, în condițiile regimului de drept comun, nu poate fi invocată, pe calea contestației la executare, oricând pe durata executării silite, ci numai în primul termen de 15 zile în care aceasta poate fi formulată potrivit art. 715 NCPC.

Tot în același sens, în doctrină⁵, s-a mai susținut că prescripția dreptului de a obține executarea silită nu poate fi invocată de instanță din oficiu, ci exclusiv de către persoana interesată, pe calea contestației la executare îndreptate împotriva executării silite însăși [art. 712 alin. (1) NCPC], în termenul prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, sub sancțiunea de a nu invoca acest motiv ulterior, câtă vreme o eventuală modificare a contestației, prin care s-ar invoca, în plus, și acest motiv (neapărat în cuprinsul contestației inițiale) trebuie să respecte nu doar

⁴ A se vedea M. Nicolae în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *Noul cod de procedură civilă comentat și adnotat*, vol. II, Ed Universul Juridic, București, 2016, pag.616

⁵ L.G. Zidaru, *Invocarea prescripției extinctive în faza executării silite*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită, Dificultăți și soluții practice*, Volumul 1 ed. Universul Juridic, București, 2016., pag. 371.

dispozițiile generale ale art. 204 NCPC, ci și prevederile art. 713 alin. (3) NCPC - noi motive de contestație pot fi adăugate doar dacă, în privința acestora din urmă este respectat termenul de exercitare a contestației la executare. Autorul subliniază că prescripția dreptului de a obține executarea silită nu poate fi invocată decât pe calea contestației îndreptate împotriva executării silite propriu-zise, în termen de 15 zile de la data la care debitorul a luat la cunoștință de primul act de executare, potrivit art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, întrucât efectul prescripției constă în pierderea puterii executorii a titlului, iar, în consecință, o astfel de chestiune vizează însăși declanșarea executării silite, lipsind-o de temei. Ca urmare, invocarea prescripției urmează același regim juridic cu invocarea lipsei titlului executoriu, neputând fi opusă într-un stadiu ulterior al executării silite, pe calea unei contestații împotriva unor acte subsecvente.

De asemenea, în doctrină⁶, s-a mai reținut că prescripția, pentru a produce efectele sale firești, trebuie să fie constatată/declarată de către instanța de judecată. Dacă în vechea reglementare prescripția era reglementată de norme de ordine publică, având un caracter absolut, aspect care determina posibilitatea ca aceasta să fie invocată din oficiu de instanța de judecată în orice moment procesual, în noua reglementare, prescripția a dobândit un caracter de ordine privată, astfel încât nu mai poate fi invocată decât de către pârât, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate (art. 2513 NCC). Prin urmare, prescripția trebuie să fie invocată de către persoana interesată, aceasta neoperând de plin drept. Față de dispozițiile art. 707 alin. (1) NCPC, care prevăd că prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate, instanța nu poate respinge cererea de încuviințare a executării silite în baza unui titlu față de care termenul de prescripție este împlinit. În egală măsură, executorul judecătoresc nu poate respinge în faza înregistrării dosarului de executare o cerere bazată pe un astfel de titlu, întrucât ambele proceduri sunt necontencioase, iar prescripția nu poate fi invocată decât de acela în favoarea căruia curge. Mai mult, potrivit art. 2512 alin. (3) NCC, prescripția nu poate fi invocată din oficiu nici dacă ea ar fi în beneficiul statului ori al unităților administrativ-teritoriale. Pentru aceste motive, terții sau creditorii intervenienți nu pot invoca prescripția executării silite, cu atât mai puțin terțul poprit pe calea apărărilor

⁶ M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în Codul de procedură civilă. Ediția a 2-a. Comentariu pe articole. Ed. Hamangiu, București 2019, pag. 340-341.*

formulate în cadrul procedurii de validare a popririi. Excepția prescripției dreptului de a solicita executarea silită reprezintă o apărare de fond privind executarea silită însăși și, ca urmare, nu poate fi invocată decât în termenul de 15 zile în care se poate formula contestație la executare împotriva acestei executări, conform art. 715 NCPC. Invocarea ulterioară a excepției impune judecătorului cauzei obligația de a constata tardivitatea invocării acestei apărări, cu consecința neanalizării ei.

Totodată, în doctrină⁷, s-a mai arătat că normele care reglementează prescripția în materia executării silite au caracter dispozitiv, art. 2512 NCC prevăzând că prescripția poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, organul de jurisdicție competent neputând aplica prescripția din oficiu. Prin urmare, invocarea prescripției extinctive și, implicit, a prescripției dreptului de a obține executarea silită sunt rezervate numai persoanei interesate, respectiv celei în favoarea căreia curge prescripția, instanța nemaiavând dreptul de a cerceta și invoca din oficiu acest incident procedural. Acest caracter rezultă și din interpretarea întregii reglementări adusă NCC instituției prescripției extinctive, părțile putând să amenajeze, în anumite limite, regulile privitoare la prescripția dreptului la acțiune.

Principiile care au stat la baza acestei noi reglementări constau în necesitatea asigurării certitudinii și stabilității raporturilor juridice civile, dar și respectarea *principiului libertății contractuale*, cu condiția să nu aducă atingere ordinii publice, normelor imperative și bunelor moravuri. Rezultă, așadar, că prescripția extincțivă reprezintă, *de lege lata*, o instituție de drept privat, la îndemâna exclusiv a celui interesat.

De asemenea, în contextul analizei prezentei propuneri legislative, considerăm că puteau fi avute în vedere și statuările instanței noastre de contencios constituțional cu privire la soluția legislativă din cuprinsul dispozițiilor art. 2513⁸ NCC, care stabilesc momentul până la care poate fi invocată prescripția dreptului materiale la acțiune.

Astfel, prin *Decizia nr. 156/2023*⁹, s-au reținut următoarele:

”18. Față de criticile formulate în cauza de față, Curtea Constituțională reține, cu titlu general, că prescripția extincțivă stinge

⁷ E. Oprina. I. Gârbuleț, *Tratat teoretic și practic de executare silită. Vol. I. Teoria generală și procedurile execuționale*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, pp 511-512.

⁸ Care au următorul conținut:

”Art. 2.513. Momentul până la care se poate invoca prescripția

Prescripția poate fi opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare, sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate.”

⁹ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2.512 și 2.513 din Codul civil, publicată în *Monitorul Oficial al României nr.648 din 14 iulie 2023*.

dreptul material la acțiune care nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, prin drept la acțiune înțelegându-se dreptul de a constrânge o persoană, cu ajutorul forței publice, să execute o anumită prestație, să respecte o anumită situație juridică sau să suporte orice altă sancțiune civilă, după caz [astfel cum prevede art. 2.500 alin. (2) din Codul civil] sau, cu alte cuvinte, posibilitatea reclamantului-creditor de a solicita instanțelor judecătorești să oblige pârâtul-debitor la executarea prestației asumate în cadrul unui raport juridic obligațional. Dacă dreptul la acțiune nu este exercitat într-un anumit termen, fixat în funcție de situația juridică particulară, creditorul nu mai poate obține concursul forței coercitive a statului declanșate ca urmare a unei hotărâri judecătorești definitive de obligare a debitorului la îndeplinirea obligației ce îi incumbă. Într-o asemenea situație, dreptul subiectiv civil apărut prin intermediul dreptului la acțiune se menține, dar va putea fi valorificat după trecerea termenului de prescripție a dreptului la acțiune doar dacă debitorul consimte să își îndeplinească de bunăvoie obligația.

19. Curtea constată că nu pot fi reținute criticile formulate în motivarea excepției de neconstituționalitate, acestea punând în discuție eficacitatea instituției prescripției extinctive în noua reglementare, iar nu constituționalitatea acesteia. Or, faptul că legiuitorul a reconfigurat regimul juridic al acestei instituții, conferindu-i deopotrivă valențe de ordine publică și privată, nu se constituie într-un viciu de neconstituționalitate, nefiind afectate exigențele principiului legalității instituit prin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Actuala reglementare nu face altceva decât să dea expresie unei noi concepții legislative, diferită de cea instituită prin Decretul nr. 167/1958, dar prin nimic contrară standardelor constituționale. (...)

22. Instituirea prin lege a unui anumit termen în care partea interesată, în folosul căreia curge prescripția, poate invoca excepția intervenirii prescripției extinctive nu este de natură să afecteze constituționalitatea reglementării. În jurisprudența sa (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 296 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 12 august 2003), Curtea a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. În condițiile în care, potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*, care semnifică faptul că nimeni nu se poate apăra invocând

necunoașterea legii, titularul unui drept este prezumat că a avut cunoaștință de reglementarea care prevedea că valorificarea dreptului său se circumscrie unui anumit termen, iar dacă nu îl respectă, consecințele negative pe care va fi ținut să le suporte nu pot fi imputate decât propriei sale lipse de diligență. Totodată, Curtea a arătat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta au ca finalitate facilitarea dreptului de acces liber la justiție, prin asigurarea unui climat de ordine indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile.

23. Așadar, câtă vreme partea interesată (debitorul-pârât) ar fi putut, în cadrul procesului declanșat de creditorul-reclamant, să invoce excepția intervenirii prescripției extinctive până la momentul procesual precizat de art. 2.513 din Codul civil, nu se poate susține cu temei existența vreunui viciu de neconstituționalitate a reglementării, din perspectiva învederată de instanța autoare a excepției de neconstituționalitate. Nu se poate vorbi despre o „diferență nejustificată rațional între mijloacele de apărare pe care debitorul le are în procesul civil“, așa cum se susține în motivarea criticii de neconstituționalitate, în condițiile în care fiecare mijloc de probă/mijloc procesual de apărare are propriul său regim de administrare/utilizare, conform prevederilor procedurale aplicabile, în cadrul unei discipline procesuale indispensabile bunei desfășurări a actului jurisdicțional în scopul înlăturării justiției, ca deziderat constituțional.”

Cât privește propunerea de instituire în sarcina creditorului a unei obligații premergătoare formulării unei cereri de executare silită de a informa debitorul despre durata, momentul de început și cel la care se împlinește termenul de prescripție, aceasta neglijează faptul că procesul civil, inclusiv în cea de-a doua sa etapă, este reprezentat de confruntarea unor interese de ordin privat ale unor subiecți de drept aflați în poziție de egalitate juridică. Prin urmare, lipsa de diligență a debitorului în apărarea propriilor sale drepturi și interese nu poate fi transferată în sarcina părții adverse, respectiv creditorul obligației neexecutate, care, analizând propunerile formulate, ar trebui să acționeze mai degrabă ca un agent al debitorului, contrar propriilor interese procesuale. Trecând peste faptul că adoptarea unei astfel de soluții legislative poate fi apreciată ca fiind contrară prevederilor art. 16 din *Legea fundamentală* referitoare la egalitatea în drepturi și cetățenilor, datele și informațiile la care se face

referire în cuprinsul textului de lege propus la art. 664¹ alin. (2) NCPC sunt accesibile și pot fi cunoscute de ambele părți ale raportului obligațional neexecutat, creditorul și debitorul.

În plus, pornind de la faptul că, așa cum am arătat mai sus, pierderea prin prescripție a caracterului executoriu a titlului executoriu poate fi întotdeauna cunoscută de către debitor încă de la debutul procedurilor de executare silită, instituirea unei soluții care ar permite invocarea excepției prescripției oricând în cursul executării silite ar reprezenta o abatere nejustificată de la regula de principiu stabilită de dispozițiile de drept comun de la art. 247 alin (1) și (2) NCPC¹⁰ referitoare la invocarea excepțiilor procesuale relative.

Astfel, soluția legislativă actuală, care nu permite invocarea excepției prescripției dreptului de a obține executarea silită oricând pe parcursul procedurii de executare silită, are avantajul de a clarifica încă de la debutul procedurii de executare situația juridică a titlului executoriu din perspectiva forței executorii. În continuare, apreciem că instituirea unei soluții legislative de natura celei propuse ar putea să genereze situații în care prescripția dreptului de a obține executarea silită ar fi invocată spre finalul procedurii de executare, cu consecința desființării actelor de executare efectuate până la acel moment. Or, în alegerea unei soluții de reglementare în această materie, legiuitorul trebuie să țină cont de interesele tuturor părților implicate în procedura de executare, care ar putea fi afectate de această schimbare de viziune cu privire la instituția prescripției dreptului de a cere executarea silită.

2. Totodată, apreciem că soluția legislativă actuală disciplinează conduita debitorului și este de natură să prevină eventualele comportamente abuzive ale acestuia, care, în măsura în care dispune de mijloace pentru blocarea procedurilor de executare silită, trebuie să le utilizeze de îndată ce are cunoștință despre începerea executării silite. Pentru acest motiv, apreciem că invocarea prescripției dreptului de a cere executarea silită pe calea contestației la executare în condițiile art. 715

¹⁰ Care au următorul conținut:

"Art. 247. Invocare (...)

1. Excepțiile relative pot fi invocate de partea care justifică un interes, cel mai târziu la primul termen de judecată după săvârșirea neregularității procedurale, în etapa cercetării procesului și înainte de a se pune concluzii în fond.

2. Cu toate acestea, părțile sunt obligate să invoce toate mijloacele de apărare și toate excepțiile procesuale de îndată ce le sunt cunoscute. În caz contrar, ele vor răspunde pentru pagubele pricinuite părții adverse, dispozițiile art. 189-191 fiind aplicabile."

alin. (1) pct. 3 NCPC reprezintă o soluție judicioasă, preferabilă uneia care ar conferi debitorului, în mod nejustificat, un drept discreționar în privința alegerii momentului până la care să poată invoca excepția prescripție. Tinând cont de faptul că, pe lângă creditor și debitor, în procedura de executare silită pot fi implicate și alte persoane, care pot dobândi inclusiv drepturi cu privire la bunurile care fac obiectul executării silite, este necesar ca normele care reglementează desfășurarea etapelor executării silite să asigure un climat de ordine și securitate juridică.

Nu în ultimul rând, trebuie subliniat că îndeplinirea actelor și procedurilor de executare silită presupune avansarea unor cheltuieli din partea creditorului, cuantumul acestora crescând odată cu avansarea procedurii de executare. În cazul în care debitorul nu ar mai fi obligat să invoce prescripția dreptului de a cere executarea silită în termenul reglementat actualmente la art. 715 alin. (3) NCPC, creditorul s-ar afla în situația de a avansa cheltuieli pentru desfășurarea unei proceduri de executare asupra căreia planează riscul de a fi blocată pentru un motiv care era cunoscut încă de la momentul sesizării executorului judecătoresc cu o cerere de începere a executării silite.

Totodată, apreciem că nu este justă și echilibrată nici soluția propusă la art. 670 alin. (4) ca, în cazul în care creditorul a inițiat sau a continuat executarea silită deși cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că termenul de prescripție este împlinit, cheltuielile de executare efectuate să nu mai fie suportate de către debitor. În opinia noastră, prin neexecutarea de bunăvoie a creanței și prin lipsa de diligență în ceea ce privește invocarea prescripției, debitorul manifestă un comportament culpabil, ale cărui consecințe negative nu pot fi transferate în sarcina părții adverse.

3. În plus, normele propuse prin inițiativa legislativă analizată, au caracter confuz, fiind lipsite de claritate, precizie și predictibilitate - cerințe de calitate a oricărui act normativ potrivit jurisprudenței¹¹ constante a Curții Constituționale:

"Principiul accesului liber la justiție consacrat prin textul citat din Legea fundamentală implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie

¹¹ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 189/2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006.)

condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la căute de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată.

În acest sens s-a pronunțat în mod constant și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, în *Cazul Rotaru împotriva României*, a statuat că "o normă este «<previzibilă»> numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita", iar în *Cazul Sunday Times contra Regatului Unit*, 1979, a decis că "[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă. În aceste condiții judecătorul este constrâns să stabilească el însuși, pe cale jurisprudențială în afara legii, adică substituindu-se legiuitorului, regulile necesare pentru a se pronunța asupra recursului cu judecarea căruia a fost investit, încălcând astfel dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție privind separația puterilor."

În context, amintim și că, în practica sa, *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Or, pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului.¹²

De asemenea, precizăm că, în jurisprudența¹³ *Curții Europene a Drepturilor Omului*, s-a mai reținut că una dintre cerințele care decurg din expresia "prevăzută de lege" este previzibilitatea. Astfel, o normă nu poate fi privită ca o "lege" decât dacă este formulată cu suficientă precizie pentru a permite cetățenilor să-și adapteze comportamentul în funcție de aceasta; aceștia trebuie să fie în măsură - dacă e nevoie, cu asistența juridică corespunzătoare - să prevadă, într-o măsură rezonabilă în funcție de circumstanțe, consecințele pe care o anumită acțiune le poate implica.

¹² A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 348/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 650 alin. (1) și art. 713 alin. (1) din Codul de procedură civilă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 529 din 16 iulie 2014), inclusiv jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului citată.

¹³ A se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 iunie 2012 pronunțată în cauza *Centro Europasrl și di Stefano împotriva Italiei*, par. 141-143, inclusive jurisprudența acolo citată.

Astfel de consecințe nu trebuie să fie previzibile cu certitudine absolută: experiența arată că acest lucru este imposibil de atins. Deși certitudinea este un deziderat, aceasta poate conduce la o rigiditate excesivă, iar legea trebuie să fie capabilă să țină pasul cu modificările circumstanțelor. În consecință, multe legi sunt inevitabil formulate în termeni care, într-o măsură mai mare sau mai mică, sunt vagi și a căror interpretare și aplicare devine o chestiune ce se rezolvă prin jurisprudență. Nivelul de precizie a legislației interne - care nu poate în niciun caz acoperi orice eventualitate - depinde într-o măsură considerabilă de conținutul legii în cauză, sfera sa de aplicare și numărul și statutul celor cărora li se adresează. În special, o regulă este "*previzibilă*" atunci când aceasta oferă o măsură de protecție împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice și împotriva aplicării extensive a unei restricții în detrimentul unei părți.

Astfel, subliniem, cu titlu exemplificative, următoarele:

- deși propunerea de amendare a art. 670 NCPC face vorbire despre completarea acestui text de lege cu un alineat nou, alin. (4), în realitate, propunerea formulată modifică forma actualului alin. (4)¹⁴, ipoteza normativă reglementată, *de lege lata*, fiind, practice, eliminată și lăsată, fără vreo justificare, în afara legii;

- dispozițiile propuse la art. 664¹ alin. (3) NCPC fac referire, în mod nejustificat, exclusiv la reprezentantul legal al creditorului, în condițiile în care, după cum este știu, reprezentarea mai poate fi și convențională sau judiciară;

- în ceea ce privește aplicarea în timp a noilor soluții legislative, prevederile art. III din inițiativa legislativă fac referire în mod eronat la dispozițiile preconizatei legi de modificare a NCPC, acestea neavând, însă, valoarea normativă proprie, modalitatea concretă prin care s-ar putea realiza intenția inițiatorului fiind inserarea unui text de lege care să facă referire la aplicarea dispozițiilor *Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, astfel cum au fost modificate și completate prin legea de modificare;

- *de lege lata*, invocarea prescripției dreptului de a obține executarea silită se realizează de către debitor prin intermediul

¹⁴ "Care are următorul conținut:
«Art. 670 - Cheltuieli de executare
(...)

(4) Sumele datorate ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin încheiere, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii. Aceste sume pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare formulate de partea interesată și ținând seama de probele administrate de aceasta. Dispozițiile art. 451 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător, iar suspendarea executării în privința acestor cheltuieli de executare nu este condiționată de plata unei cauțiuni"

contestației la executare împotriva executării silite însăși, adică a încheierii de încuviințare a executării silite, în termenul de 15 zile prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC; de altfel, termenele prevăzute actualmente de NCPC pentru formularea unei contestații la executare silită sunt aplicabile inclusiv în ipotezele în care contestația privește invocarea motive de nulitate absolută; or soluția legislativă propusă la art. 706¹ NCPC este contrară acestor reguli și principii, mai ales că, potrivit susținerilor autorului inițiativei legislative, prescripția executării silite rămâne în continuare o instituție de ordine privată.

Astfel fiind, în lumina jurisprudenței Curții Constituționale, dar și a *Curții Europene a Drepturilor Omului*, în opinia noastră, caracterul confuz al reglementării, care o privează de claritate, precizie și previzibilitate, precum și dificultatea integrării reglementărilor propuse în ansamblul legislației în vigoare, constituie argumente care pot conduce la concluzia încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (3) și alin. (5) din *Constituție*.

4. Totodată, învederăm imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra reglementărilor fundamentale, cum este cazul și al NCPC, sens în care menționăm că, la data formulării prezentului punct de vedere, se află în dezbateră parlamentară și alte inițiative legislative parlamentare care vizează modificarea și completarea acestui act normative și care propun, întocmai ca inițiativa legislativă prezentă, mai degrabă modificări și completări punctuale, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestei reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică amploare și apropiate în timp, aceasta din perspectiva impactului lor - pe multiple planuri - asupra realizării actului de justiție.

Astfel, exemplificăm că, în prezent, se află în procedură parlamentară mai avansată două demersuri legislative având un obiect de reglementare similar, respectiv Pl-x 408/2025 - *Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare* și Pl-x nr. 561/2025 - *Propunere legislativă privind constatarea din oficiu a prescripției și protecția debitorilor împotriva executărilor abuzive*, eventuala lor adoptare cumulată fiind susceptibilă să genereze atât paralelisme legislative, cât și ipoteze în care ar exista în fondul activ al legislației soluții legislative diferite pentru situații juridice identice sau asemănătoare.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.

Cu stimă,

Gavril-Ilie BOLOJAN

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului